

III. A magyar nyelv (kódolt) üzenetei. „...világon legszebb hely MAGYARORSZÁG”

A múlt ismerete alapvető fontosságú minden egyes ember, közösség, nép számára. Nincs jövője annak népnek, amely múltját nem ismeri – mert a „jelen” a „múlt” alapján építi a „jövőt” – mondta valaha egy nagy gondolkodó (hogyan volt ő, már sajnos nem is tudom...). De, hány múltunk vala...

A „Magyarország” című hetilap, 1995. március 10-ei számának „Hírek a világból” rovatában egy, a „Herald Tribune”-ből átvett cikkben, amelynek címe: „A magyarok keresik gyökereiket” olvasható, hogy „A kommunista idők alatt a szovjet tudósok támogatták azt a gondolatot, hogy a magyarok, mint a finnek, a oroszországi Urál hegység mellől származnak; és ez egy olyan hipotézis, amely valahogy igazolta Magyarország beletartozását a szovjet érdekszférába. Friss kutatások azonban kérdéssé tették ezt a hipotézist, és a magyarok még keletebbre keresik kultúrájuk forrásait... Magyar tudósok különféleképpen állítják, hogy népük Közép-Ázsiában, türk törzsekből származott, vagy a mongoloktól, vagy a szibériai ősi finnektől, vagy saját népük egy törzsetől, amely a 13. századi mongol inváziók közepette elveszett. A legutóbbi kutatások 1986-ban kezdődtek el, mikor a kínai kormány lehetővé tette magyar kutatóknak, hogy egy sírkertet tanulmányozzanak Xinjiang tartomány fővárosától, Urumchitól 50 kilométerre keletre, Kína északnyugati szögletében... A sírhelyek közelében Kiszely István és más kutatók véletlenül akadtak össze egy kis etnikai csoporttal, amelyet a kínaiak ugaroknak neveznek – egy olyan népcsoport, amely különbözik a népesebb uighuroktól, egy türk néptől, amely túlsúlyban van Xinjiang tartományban. A tudósok felfedezték, hogy az ugaroknak, akik mindössze csak kilencezren vannak, 73 olyan daluk van, mely pontosan összeillik a pentatonnal, az ötfokú hangsorral, amely világhírűvé tette a magyar népzeneét.” A cikk szerint Kiszely István elmesélte, hogy „vélekedése szerint az ősi magyarok Xinjiang tartomány területét nem később, mint az V. században hagyták el, majd nyugat felé vándorlásuk sorozata következett. Ahogy az évszázadok múltak és az ősi finnekkal keveredtek, szokatlan nyelvük kifejlődött. Idők során megközelítették Európát és jelenlegi hazájukat” – fejezi be a cikk írója. Hirtelen nem tudtam mit tegyek, nevessek vagy inkább sírjak...

Hála Istennek, felfedeztünk (csupa véletlenül) még egy jelentéktelen népecskét, amelytől majd eredeztethetjük magunkat – az „új” vándorlási teória máris zsebünkben van, csak úgy flottul ki kell húzni.

Egyik indiai monda nagyon találóan lefesti mai helyzetünket: „Volt egyszer Srawastiban egy bizonyos király, aki szolgálóinak parancsba adta, hogy gyűjtsék össze városa minden vakon született polgárát. Amikor ez megtörtént, egy elefántot hajtottak a vakok elé. Egyesek a fejét tapogathatták meg, miközben a király azt mondta nekik: 'így néz ki egy elefánt'. Mások a fülét, mások meg agyarárt, mások az ormányát, mások a testét, mások a lábát, mások az elefánt hátsó részét, megint mások a farkát, az utolsó csoport pedig a farka végén lévő szőrpamacsot kellett hogy megérintsék. Ezek után a király megkérdezte őket: 'milyen egy elefánt?' Erre azt felelték azok, akik az elefánt fejét tapogatták meg, 'olyan az, mint egy fazék'; azok, akik a fülét fogták, 'olyan, mint egy fonott kosár a búza rostálására'; akik az agyarárt érintették meg, azt válaszolták, 'olyan ez, mint egy eke'; akik a testét tapogatták, 'olyan, mint egy magtár'; akik a lábát fogták, 'olyan az, mint egy cölöp'; akik a fenekét vizsgálták, 'olyan, mint egy mozsár'; akiknek a farka jutott, 'olyan, mint a mozsárütő'; végülis azok, akik a farka végi szőrt tapogatták meg, azt felelték, 'olyan, mint egy seprű'. Majd aztán, 'az elefánt ilyen, és nem olyan' kiáltással, ököllel rontottak egymásra, a király élvezetére...”

„Folyton veszekednek a brahmánok és az aszkéták,

Akik emezt meg amazt a tanítást vélik,

Ők, háborítatlanul saját álláspontjukon maradnak,

Mert csak egy részét az igazságnak ismerik.” – fejezi be meséjét Buddha.

Buddha (azaz „BUDA” – akit, még egy pár álszemérmes nyelvész kedvéért sem hívtak „Budhá”-nak(!)

Siddharta Gautama, aki körülbelül 560-ban Krisztus előtt élt, és Suddhodana a „SÁKYA” (fehér hunok, szakák) nemesi köztársaság választott „RAJA”-nak, „királyának” egyik fia volt.

Eljön vajon az az idő, amikor végre lemondunk holmi, egyre távolabb élő ugri-bugri népecskékben keresgélni őseinket / testvéreinket? Rá fogunk valaha döbbsenni, arra, hogy valaha mi az „elefánt” voltunk, és nem valami szürke kis egér (ugar / ugor / ogur)? Lesz-e valakiben annyi bátorság, az elefántot teljes egészében végigtapogatni? Nagyon félek, hogy nem – nehogy ezzel „szomszédainkat megsértsük”. Vagy ha mégis, csodák még adódnak, ne legyen már túl késő...

Mondjuk ki végre öntudatosan: „nem jöttünk sehonnan, mások jöttek ránk...” Mi, mindig itt voltunk, itthon voltunk a Kárpát-medencében, Dáciában – Dácsiában – Dicső-honban (> „Dicsőszentmárton”) – a Dákok / Dácsok / Décsek / Dések (> „Dés”) / Tések azaz Aga-Tések / Aga-Törzsek / Agathyrsek földjén, és Pannóniában – Panhonban – Ban(=kelta „Asszony”)-honban azaz Anyahonban / a „Szüz-Anya” országában vagyis Ma-honban / Ma-(gyar)-országon egyaránt. Árpád egyik (a leghíresebb) vezérünk volt.

Mi, egy történelem előtti hatalmas nép agyonsanyargatott „utolsó morzsái” vagyunk.

Mi a „Föld Fiai” vagyunk, MA-GYAR-ok, mondja Pia Steinbauer Németországban: „...ihr name, Magyaren (Söhne der Erde), hat sich bis heute als Bezeichnung für die Ungarn erhalten” (*nevük, magyarok (a Föld(Any) Fiai) máig megmaradt, mint az ungarok megnevezése*) a 'Die Magyaren und das Ungarische Reich' című írásában (az eredeti írás sajnos nem áll rendelkezésemre, az idézet, az ingelheimi újságban megjelent ismertetőből való, amely az Ingelheimi Magyar Napok – alkalmával jelent meg).

Ettől még nem leszünk sem nagyobbak, sem jobbak a többiekénél. Végre tekintsünk „föl” és ne „le” őseinkre és múltunkra, őseink (szüleink, nagyszüleink) tetteire. Ne szégyelljük a múltat, amilyen volt, olyan volt – de mindig egyenes volt. A „múlt” nem kér szépítést, helybeigazítást, őseinket nem kell sem szebbre festeni, se kiradírozni tudatunkból. Fogadjuk el végre őket olyannak, amilyenek voltak, és ne keressünk új szülőket magunknak. Őseink, a Kárpát-medencét, legkésőbb, a csiszolt kőkorszak hajnalától, megszakítás nélkül itt élő népesség. Ha „mi” nem fogjuk ezt kimondani, más, helyettünk soha nem fogja.

Idővel minket is, mint a szumirokat „ad acta” el fognak könyvelni: „volt, de már nincs”.

Népünk rohamosan fogy, nemzettudatunk annál inkább. Mi, már nem hallgatjuk a Nemzeti Múzeum lépcsőin áhítattal vagy forró fejjel a „Talpra Magyar”-t. Mi legfeljebb felvigyorítottjuk rokkant, megbetegített lelkünket a „PeCsá”-ban (a kevésbé informáltaknak: a „Petőfi Csarnokban”). Ennyire futotta a mai magyar (cseles) észnek...

Pedig (régen) többre is képesek voltunk:

Elvégre az angol magyarul köszönti ma is egymást: HELLO/ HALLO/ HALLJA / HALLOD-E „MENDE MONDA”-inkat a civilizált világ még (német „SZÁJ”) MUND-ról MUND-ra is tovább adta, hogy majd megszülethessenek a „SAGÁ”-k, nem utolsó sorban a többiek csodálatára RAJTOLTUNK lovaink hátán, hogy megtanítsuk a Világot REITEN-olni, és ugyanakkor ajándékba adtuk „DEM OKRACIÁ”-nkat, az igazságos kormányzást, a TÖM(-b/-eg) AKARA TA -szerint, a KÖR-ISTEN segítségével.

Hogy, mi egy szokatlan, fura nyelvet beszélünk? – a tudatlanoknak, az ignoránsoknak igen...

L. A. Waddell, a 30-as évek híres angol történésze, mondta egyszer: „Most kiderül, hogy a legtöbb angol-szász szó se nem kontinentális angol, sem germán szász... A mai angol nyelv leghasználtabb szavainak ötven százalékáról kiderült, hogy sumér eredetű ugyanazzal a szóformával, hangtannal és értelemmel.” (*Baráth Tibor 'A magyar népek őstörténete' című könyvéből*)

Nyugati (angol és francia) nyelvészek megállapították, hogy Európában a legrégebb helynevek – vizek, hegyek, városok neve – a jelenlegi román vagy germán nyelvekből nem magyarázható. A nevekben olyan szavak, képzők és jelzők szerepelnek, amelyek egy egész „más” nyelv sajátosságai. *Albert Dauzat 'La toponymie française' című 1946-ban kiadott könyvében ezen kutatás adatainak térképre vetítése alapján, meglepetéssel észleli, hogy az „ismeretlen nyelv” Európa egészét elborítja,*

vagyis Európában az ókorban mindenütt azonos nyelven beszélő népesség lakott (ha nem is volt esetleg fajilag egységes)! „Francia és angol nyelvészek országuk ókorinak minősült helyneveit elemeire bontották, és úgy találták, hogy a ’névelemek vizsgálata a legizgalmasabb kérdés, amit a helynévkutatás napjainkban felvet’, mert ’forradalmi jellegű eredményhez vezethet és új Látószöveget nyit meg előttünk; rokonságot mutat az Égei-szigetvilág és a Földközi-tenger keleti felével (vagyis a Régi Kelettel), valamint a helynevekben sűrűn megjelenő: Mező, Táj, Pala, Csúcs, Kő, Hon, Ar, Hab, Bor, Víz, Fű ugyanazon földrajzi környezetre voltak használatosak.” (Baráth Tibor feljebb említett könyve nyomán). Edgar U. Saks montreali történész véleménye szerint : „Az ősi britek és piktek eredetileg finn-ugorok voltak, az összeurópai finn-ugorság népességnek törzsei, és olyan idiómákat (nyelvi sajátosságokat) használtak, melyek a Ví(s)ztula-folyó völgyében élő észtek nyelvéhez álltak közel... Európa őslakói emlékezet előtti időkből a finn-ugor törzsek voltak(!).” (E. V. Saks ’Esto-Europe’). A fentiek alapján jogosan feltételezhető, elképzelhető, hogy Európa és a Régi Kelet ősi közös nyelve a MAGYAR („finnugor”) volt.

A magyar, nem volt – jobban mondva, nem lehetett – egy együgyű, primitív halász-vadász-madarász népecske még úgy Kr. e. 2000-ben is, mikor kell jöjjön a török felmentő sereg, hogy megtanítsa minket beszélni (addig még apánkat sem voltunk képesek megnevezni?). Majd jött a „ragyogó” szláv zsenialitás, és megtanított minden „alapvető dologra”, úgymond végre „kiemelt a suta sötétségből”. Hogy ezt „magyar” ún. tudósok állítják, szégyellem is leírni. Hogyan is képzelhető el mindez egy népről, aki például olyan magas anatómiai ismeretekkel rendelkezett, – sok más „kulturált” nép előtt, – hogy, belső szerveit működésük (!) alapján nevezte meg. Amolyan „Funkcionális anatómia” pár ezer évvel Szentágotthai előtt:

SZÍV	> SZÍVÓ, SZÍVNI, SZIVATTYÚ (egyébként szumirul „SZAAB”),
AGY	> az EGYéniség meghatározója,
ÉSZ	> szumir „AS” EGY,
FEJ	> a „FŐ”, a „FENN” (kelta PENN), a „BÖL” – a „BÖLcsesség helye”,
MÁJ	> szétMALJa a táplálékot, akárcsak a MAL-OM,
VESE	> a VÍZelet kiválasztója,
HERE	> (h)EREdetünk helye, (h)EREdet (latin öröklés is „HEREDITAS”),
TÜDŐ	> hangutánzó „DÖ-DÖ” a hangos (a mellkason keresztül hallott) szuszogás,
SZEGY	> a mai „mellkas” (SZE-TU / GY(E)=DU → SZÉGYen helye,
CSECSE	> a nő „szegye” (CSE-SZE / CSE-GYE), a CSECSEmő (kisDED) táplálója (ír „Chích”),
HAS	> az „ÖS”-ből, a hely ami az „ÖS”-sel összeköt (köldökszínór),
NYELV	> NYELő, NYELés, NYÁL (nem „beszéd”!) (> NYELŐcső, hasNYÁLmirigy, stb.),
GÉGE	> (szumir GU), IGE (=SZÓ) „a beszéd szerve” (v. ö. GÜGYÖg, GAGYOG, GÁGOg, UGAt),
GERINC	> a „gerely”: alakjában „Életfa”, idegfonataival „kettős kereszt”, szelvényezettségében (v. ö. „hindu” CSAKRA, ahol az energiahullámok összecsokrosodnak) pedig „táltos létrája”,
KOPONYA	> az „(É)G-AP(A)”-hona (> kupa, káprázat, kopjafa, a lélek kapuja), és egyben a GAP / „GÉP”-hona (szumír. GU guba, gubálni = dolgozni); nagy tudású nagy KÉPességű nagy GÓBÉ / KÓPÉ valaki, ha „eszes”,
LÉLEK	> a szumir LIL-ből: a LIL-t ki-LE(h)EL jük mint LEvegő, majd ismét be-LÉL-egezünk / aZ-liL elSZÁLL („szél”) (v. ö. angol SOUL),
VÉR	a BOR (gyógyvíz) nevéből; vérünk maga egy „gyógyvíz”.

Ugyanakkor a : SZÁJ > SZÓra nyílik, tehát SZÓL, néha meg SZÁJal (v. ö. angol SAY); KEZ> KEZez, meg KEZeskedik, KETtő van belőle és KÖTni is tud; KAR > átKARol (> KÁR-pát), KÖRbe vesz, aKAR és KÉR; LÁB > LÉP és testünk aLAPját képezi, LUBickol és LIBeg is. Az egyik testrészünk a „COMB”. A francia is annak nevezi „JAMBon” – sőt, az angol meg így használja „to JUMP” mikor ugrik. Mi, csak „TOMBolunk” vele, öröm vagy üröm kifejezésekképpen.

Mi megneveztük szüleinket: ANA – ADA nyitott, ill. MAMA – ABA zárt ajkakkal. Ugyanúgy lett a gyerek .GU-GU (a szumír „EGY-ÉN”) vagy BU-BU (a „baba”)

Nevet adtunk környezetünknek is:

- a suhogást utánzó (ISS...) és a csobogást hangban kifejező (PSS...) alkották a PÍS / VÍZ-et (ír UÍS-CI),
- (BUD-BUD) dübörgött a lábunk alatt a FÖD (FÖLD) – (> kelta BED „AR BED KELTIEK”) / angol „Pottery” (Pot < Föd): az agyagedény készítése,
- a sercegő parázs IZZ-ik és TŰZ lesz belőle, ami FORRÓ (→ német FEUER),
- LIL, LEL-et, LE(H)EL-et lett „levegő” és „szél” (IZ LIL-ből).

Mi „computerizáltuk” beszédünket. Egyes szavak egyszerű visszafelé történő olvasásával meghatároztuk az addigi állítás ellenkezőjét (negatívumát): így megneveztük a BAL oldalt, majd a JOBB megszületett azáltal, hogy az előbbi fogalmat hátulról előre mondtuk, azaz visszafelé = BAL < L(Y)OB.

A „FEJ” (FEL)-nek ellenpontja az „(A)LAP” (p = f), azaz az Ü-LEP vagy a LAB (p = b). Ha nincs SZERves összetartozás, a RÉSZre bomlás veszélye fenyeget; a SZERvezetlenség a RÉSZek együttműködésének hiányát okozza. Ugyanúgy, a „fordított” beszéd eredményeként lett, a „szabad” (EM)BER-ből „RAB” (mivel ez a fogalom az előbbinek ellentéte); és így tovább.

Mi beszédünket (hanglejtésünket) a mondanivaló értelméhez igazítottuk. A „KEL-ET” az a hely, ahol a Nap (Isten) KEL, azaz a láthatár fölé bukkan: ezért a mély K-hangból kiindulva emelkedünk az L-hangra, hogy kimondjuk azt, hogy „kelet”. Ellenkezőleg teszünk, ha a NYUG-AT-ról beszélünk: a magas NY-hangról megyünk a mély G-hez.

A szülőföld – az Anyaföld – neve lett a „MA(DA)” (→ MA-GYAR-ORSZAG).

„Ó, Mada...

Országok országa, törvénytudás népe,

Napkelet és Nyugat közt a világnak fénye,

Nagy a te nemzeted, nagy a te végzeted,

Oly messze magasztos, hogy föl sem érheted;

Mint a magas mennyiség szíved mérhetetlen,

Életed gyökere szent és sérthetetlen.

Hegyek, árnyas erdők, hósföld büszke népe,

Ez a te végzeted ősi öröksége:

Erős gazdag vár vagy, de az örök törvényt,

Amit Isten rád rótt, vállalnod kell önként,

Hogy beteljesüljön győzelmes végzeted

Úr oltára te vagy, emeld fel a fejed!” (Gilgames eposzból.)¹⁴⁰

Minden MA, MAG, MAK, MAH, MAJ kezdetű szó a világ minden nyelvén a legszebbet, legfennköltebbet, legértékesebbet, leghatalmasabbat, legcsodálatosabbat jelent – „MAG” szavunk előfordulása:

(magyar) MA-G, MAGZAT / MAG-AS, MAGASZTOS; (kelta) MAC (fiú) / MAGI-I (nagy, magasztos).

(indiai) MAH (nagy), MAH-AR-ADJA („Magyar-Atya” vagy „Nagy-Ur-Atya”?) – a király, MAH-AR-ANA – a királyné („-Anyá”), MAH-ATMA, MAH-ABHARATA.

(európai / latin) MAG-NA (nagy), MAG-NUM (nagyság), MAG-IA (varázs), MAG-US (varázsló, pap) MAG-I (a „három király” a Bibliában), MAG-ISTER (mester, művelt ember, tanár), MAG-NIFICENT (gyönyörű), MAG-NITUDE (hatalmas), MAJ-OR, MAJ-ESTY (Fenség).

¹⁴⁰ Dr. Zakar András: A sumér hitvilág és a Biblia, Garfield (USA), 1973, 45. old.

Mint ismeretes, a „civilizáció” a Közel-Keleten jött létre, mind a „beszéd”, mind ahogyan az „írás” is – így nem meglepő a rengeteg mezopotámiai–kánaáni–egyiptomi eredetű szó a világ ma beszélt nyelveiben, és ez, mintha **magyar** közvetítésre, gyökerekre utalna. Nagyon gyakran éppen ezért a magyar nyelv a nyitja sok, még mindig a tudás elől lezárt, titoknak.

Sir John Bowring, angol nyelvész és költő, India kormányzója, a *Poetry of Magyar's* (1830) előszavában egyenesen Isten igéjével azonosítja a magyar nyelvet'.

„*The Hungarian language goes far back. It developed in a very peculiar manner and its structure reaches back to times when most of the now spoken languages did not even exist. It is a language which developed steadily and firmly in itself and in which there are logic and mathematics with the adaptability malleability of strength and chords. The Englishman should be proud, that his language indicates an epic of human history. One can show forth its origin; and alien layers can be distinguished in it, which gathered together during the contacts with different nations. Whereas the Hungarian language is like a rubblestone, consisting of only one piece, on which the storms of the lime left not a scratch It is not a calendar that adjusts to the challenges of the ages. It needs no one, it doesn't borrow, does not buckstere and doesn't give or take from anyone. This language is the oldest and most glorious monument of national sovereignty and independence. What scholars cannot solve, they ignore. In philology its the same way as in archeology. The floors of the old Egyptian temples, which were made out of only one rock, cant be explained. No one knows where they came from, or from which mountain the wondrous mass was taken. How they were transported and lifted to the top of temples. The genuineness of the Hungarian language is a phenomenon much more wondrous than this. He who solves it shall be analyzing the Divine secret; in fact the first thesis of this secret: **In the beginning there was the Word, and the Word was with God, and the Word was God.***”¹⁴¹

A magyar nyelv, a magyar nemzet kiváló ismerőse és barátja – *Sir John Bowring* (neki kéne Budapesten szobrot felállítani vagy róla kéne teret elnevezni, inkább megérdemelné, mint egy Roosewelt vagy Moszkva!) tehát a következőket írja a magyar nyelvről: „A magyar nyelv messzire megy vissza. Egész sajátos módon fejlődött, és szerkezetének kialakulása olyan időkre nyúlik vissza, amikor a legtöbb európai nyelv még nem is létezett. Önmagában következetesen és szilárdan fejlődött nyelv, amelyben logika és matematika van, az erő, a hangzatok minden hajlékonyságával és alakíthatóságával. Az angol ember legyen büszke arra, hogy nyelve az emberi történelem eposzát tünteti fel. Ki lehet mutatni eredetét, kivehető, szétválaszthatók benne az idegen rétegek, amelyek a különböző népekkel való érintkezés során rávakolódtak. Ezzel szemben a magyar nyelv egyetlen darabból álló terméskő, amelyen az idők viharai karcolást sem ejtettek. Nem az idők változásától függő naptár. Nem szorul senkire, nem kölcsönöz, nem alkudozik, nem ad és nem vesz senkitől. E nyelv a nemzeti önállóság legrégebb és legfényesebb emléke.

Amit a („hivatalos”) tudósok (scholars) nem tudnak megfejteni, azt mellőzik. Ez a nyelvészetben is így van, éppen úgy, mint a régészetben. Az egyiptomi régi templomok egyetlen kőből készült padlózatait nem tudjuk megmagyarázni. Senki sem tudja, e kövek honnan jöttek, vagy melyik hegy-ségből vágták ki e csodálatos tömegeket. Hogyan vitték őket oda, és hogyan emelték a templomok tetejére? A magyar nyelv eredetisége még ennél is csodálatosabb tünemény. Aki megfejti, az isteni titkokat boncoland, annak is az első tételét:

Kezdetben vala az Ige s Istennel vala az Ige, és Isten vala az Ige.”

A magyar nyelv – úgy, mint sok más is – rengeteget átvett (örökölt!) az Ó-Világ – mondjuk ki bátran – nyelvéből, mert csak egy vala! (legyen az szumir, ó-egyiptomi, kánaáni, vagy akár továbbfejlődött ógörög, etruszk stb.) és ezt vitte a maga módján tovább, a gyökereket nemcsak megtartván, de ezeket a régi minta szerint tovább is fejlesztvén. A kelta (még az újkori ír, vels vagy breton) tele van ősi, **magyar** fogalmakkal, de az idegen és ellenséges környezet, az évszázados barbár elnyomás (azaz „européer” elnemzettelenítés) sajnos már elfeledtette vele gyökereit, de azért

---

¹⁴¹ Magyar Adorján: *A magyar nyelv: Függelék*, Budapest, 1991, 42. old.

még tud velük bánni. A többi (indogermán) nyelv, amely a gyökereket csak „átveszi”, nem ismeri azok értelmét, de azért még rengeteget használ belőle még burkolt formában is. Emiatt már nem érti, nincs tisztában azzal, amit ősei megneveztek, már sok minden csak „magyarul” érthető, és értelmetlen dolgokat nem produkált az emberi géniusz sem szóban, sem írásban, sem rajzban, sem faragásban. Mindennek ezen a világon valamilyen szerepe volt és van, valamilyen „üzenetet” tartalmaz az utókor számára, tanításokat és intelmeket egyaránt. Azzal, hogy a magyar nyelv az ősi fogalmakat megtartotta, egy óriási lehetőséget biztosított az utókor tudósainak. Régi írások, kőbe dermedt üzenetek „lefordítása” gyakran éppen a magyar nyelv segítségével válik „érthetővé”. Élni kéne ezzel a rendkívüli lehetőséggel!

Az „Özönvíz”-ről a világ összes mondája megemlékezik, Noah – a Bibliában – az Isten szorgalmazására bárkák(=BOR-KÁ[D])-t épít, hogy a „családját” (népét) megmentse. Noah népe beszállt és elhajókázott az Ararát(ÚR -ERDŐ)-ig, és így megmenekülhetett a Föld elpusztítása alkalmával, mivel ő az Isten „kiszemeltje” volt.

A hun-magyar 'Mondák könyve' szerint maga az Isten („Arany Atyácska” ÁR - PÁ - D) mikor elhatározza a Föld elpusztítását, épít az emberek („az Ő gyerekei”) számára „titokban, az Ő (vagyis Úr-) erdejében, ami palotája mögött terült el”, egy hajót, hogy őket megmentse; a többi földi lakosra – tündérekre és óriásokra – pedig megnyitja az „ég zsilipeit”. Hol máshol készíthette azt a bizonyos „mentő” hajót, ha már munkáját titokban akarta tartani, ha nem ott, ahol az erre szükséges (fa)anyag meg is termett, és ahová más nem léphetett be, hogy titkát ellesse..., ha nem az UR-ERDŐ-ben.¹⁴² Tehát, ki készít „népe” számára mentőhajót? – Az Isten maga, vagy Noah (Noé) azaz „aN-ÉA” (AN-ÉA). Mint már szó volt róla, „AN” volt az „első” istenünk – az Ős-ANYA! Másik neve „EA.”

A Gilgames meséje is beszámol az özönvízről. Itt is AN/ÉA az, aki Ut-napisti álmában megjelenik, és így szól: „Ubar-tutu bölcs fia! Bontsd le az ékes házat, melyben annyi sok öröm és gond vala részed; bontsd le a házad mindenestül, építs erős hajót helyette...”¹⁴³ „Ubar-tutu”? Csak nem „avar- atya?! vagy talán a „BU- (szumir „fekete”) ÚR-ATYA”. Gilgames népe is bu (sötét bőrű) volt. Az avarok is „bu”-k voltak (a „partu-sziak”, az ap(=b)arnik is – mint akár „barna” színünk is), tehát nem állunk messze a valóságtól, ha feltételezzük, hogy Ut-napisti apja „AVAR-TATA” volt. UBAR ugyanakkor azt jelenti szumirul, hogy „társult” – vagyis az Isten(ek)hez „Társult avar) Atya”. Nem a „pannóniai” avarokról van itt szó, hanem a „névadás” hasonlóságáról! (ezen utóbbiak esetében „a hunokhoz társult népről” vagy „társult népek” (várok és hunok) fogalmáról beszélünk, vagy csak egyszerűen „barna (BU) azaz sötét bőrű urak”-ról?).

Szóval valójában az ISTEN (a Gilgames-eposzának „An/Éa”-ja), ahogyan a hun-magyar mondák tisztán megőrizték, menti meg „népét” (az EM-BAR utódait; akivel szövetséget kötött EN-LIL képében) a Vízözön elől. A hajóépítő mester pedig maga a még fiatal Napisten... A bibliai „Noah” az átírás átírásának, újra átírásának ki tudja hányadik átírásából kelt életre.

AN (=ISTEN)-től származunk, mi az ő gyerekei vagyunk.

Mi „An Földjén” születtünk (→ HON / HUONE / HAIN / HOME / HEIM).

De „An az „Csillag” (EST-AN) is meg „Ég” („UNiversum”) – csillag –, „HON”) is – tehát ebből logikusan az következik, hogy mi a csillagokból, az égből származunk, és oda is megyünk vissza, (csak nem valamilyen repülő eszközzel jöttünk ide erre a „Földre”?) ...

A Gilgames eposzból ismerős ETANA (Nimród TANA fia – mondja Kézai!) világhírű, az utókor olvasóját (és tudósait) megdöbbenítő földön kívüli utazása:

Szóval szól a keselyű ETANA-hoz:

'Induljunk föl, ANU egébe!

Mellemre feszítsd melledet,

fogóddz két szárnyamba,

oldalambhoz nyomd oldaladat!'

¹⁴² Komjáthy István: Mondák könyve (II. A vízözön mondája), Budapest, 1993, 15. old.

¹⁴³ Dr. Zakar András: A sumér hitvilág és a Biblia (IV. A vízözön), Garfield (USA), 68-70. old.

...
*Repül a sas kétszer két óra hosszat, =
ily szóval szólott végül ETANA-hoz:
'Nézz le barátom, milyen lett a föld?
Tekintsd a tengert Ékur partjain!'*

*'Nézem, barátom – nem látom a földet
Tekintenek, eltűnt a tenger is!' ...
'Állj meg, állj meg te barna keselyű,
Hadd térhessek vissza a földre!' ...*¹⁴⁴

De továbbra is megmaradtunk HUN / HONI – („homo” / „homme” / „uomo” / „om”)-nak.
Ki volt „AN(U)”? – csakis az ókor emberének az (Ős)Anyja – MAMA – neve:

*Kiáltottak az istennőhöz.
A nagy istennőhöz, a bölcshez, az istenek segítőjéhez,
MAMI-hoz ekként kiáltottak:
Isten-anyánk, teremts hát embert! Anyai tested melegéből,
verejtékkel, véres lucsokban hozd az emberfiát világra.
Szülőanyánk, ne késlekedj hát: Az ember hiányzik a földnek!
Felséges száját szóra nyitja MAMI, s így szól az istenekhez:
EN, egyedül, bármint szeretném, nem szülhetem világra mégsem!*¹⁴⁵

Így tehát az Ős-Anya gyermekei voltunk: az ő MAG-jai (MA-GU szumir Ma-Egy-jei) (MAG)=
„magzat” – az élet kezdete / „maga” – ön, „magam” – én személyem.

MAGYARORSZÁG védelmezője, védőszentje éppen a (Szűz)ANYA.

Mi Istent sok néven dicsértük:

IGI-GIK – az „ÉGI-(J)EK”

*„Az IGIGIK, a nagy istenek akkor szóval mondják: ...
KINGU volt az, aki szított vizályt
s fölkelésre bújtotta Tiamatot, harcot kevert!”*¹⁴⁶

AN(U) volt az ŐS-ANYA, a Teremtő (IS-TÁR). Később férfi „lesz”, társa EÁ- nak.

*„A felső és alsó világ már elválasztatott a vizektől, .
istenek és istennők sorra méltó helyüket megtalálták,
állott a föld, szilárdan állott, kiemelkedett a vizekből,
csatornák és árkok futása a megszabott mederbe terült
a Tigrisz és az Eufrátesz sáncokként övezték a partokat;
ekkor ANU, SAMAS és ENKI, valamint a hatalmas ENLIL
s a hét angyal a szent ház tanácskozó termébe gyültek, .
számot adtak a teremtésről...”*¹⁴⁷

AN gyerekei (és egyben megjelenési formái):

EN-KI („ANY-AG”) és EN-LIL („Égi / csillag (Szent) LÉLek”)

EN-KI – az „ég-föld” – sumér bölcsesség isten, aki megszervezi a földet;

EN-LIL – az „ég-lélek” – a földre szállt Isten, aki szövetséget köt az EM-BAR-ral.

¹⁴⁴ Dr. Zakar András: A sumér hitvilág és a Biblia (III: Képek a föld történetéből), Garfield (USA), 1973, 55-60. old.

¹⁴⁵ Uo.: Gilgames 47, Teremtés I., 39. old.

¹⁴⁶ Uo.: Gilgames 4042, VI. tábla, 33. old.

¹⁴⁷ Uo.: Gilgames 48-49, Teremtés, 11., 40. old.

AMUN (a MÉN) a thébaiaknál és BAAL (BÁL) a kánaániaknál – mindkettő termékenységi isten; ekkor még nagyon fontos volt a nép és az állatok szaporulata. Habár „férfi”-istenek, még a matriarchalizmus jelképei, az Ósanya „társa” – szumirul „MEN”-je – a hímnek, a szaporodásban való fontos szerepének felfedezésével „keletkezett” istenségekről van szó.

Termékenységi szimbólum volt BACCHUS (BAKÓS) meg BES(z) is.

KEL(-ÚR) / UTU(-ÚR) / SZEM-ÚR. stb. a sumérok Istene, a Nap-Isten.

A Folyamköz (Mezo-Potam) szumir lakosságának Istene – a férfijogú társadalom tipikus Istene (szimbóluma az oroszlán). Észak-Egyiptom (Egi-Potam = Égi-Folyam)-ban az unnik is őt tisztelték; kezdetben ÓÓ-ÚR- / Osirisz-t, akinek személyével majd a „Napisten” egybeolvadt.

A mezőgazdaság kialakulásával, az ember felismerte a Nap fákat rügyeztető, magokat kikeltető, „germináló” (gyermináló <> gyermek), a termés megérésében játszott fontos szerepét, általában az élet számára nélkülözhetetlen létét – ő volt a „minden”, és ő volt „mindenben, és ő volt az egyetlen (ISTIN = egyedülvaló), az (örök) „Isten”, a Hatalmas KOLOS, a Midentlátó SZEMES, a Teremtő UTU(=ATYA).

ATON (a TEN) nem más, mint a Napisten – az egyedüli, örök Isten.

Ez a „tüzes korong” volt a Mindenható, az IZ-TEN (szumir „íz” = tűz) az avaroknál, vele és érte szálltunk harcba, mert ő volt a Hadak Ura, az ISTEN. Első szent-királyunk neve is azért lett Vajkból (akinek ugyebár hat ujja volt szent-jobbján (-balján?), mint a druida-tordáknak!) megkoronázásakor „István”, mert ő Isten akaratából lett király, ő Isten követője, ő a Táltos”-nak született ISTE(N-FAN. Az ir FEÍN (fějn) azt jelenti, hogy „(ön)magunk” – ily módon István nevében „maga / magunk az Isten”-t olvashatjuk. A visszkapott Szent Koronával, ő ismét az összes magyar népek „Ura” lehetett – Isten földi helytartója, ezen a Földön „maga az Isten”! (v. ö.: Géza urunk is felveszi az „István” nevet – csak úgy, vagy akkor még ismertük e név jelentőségét). A „fan” angol szócska mindenki számára ismerős – első szent királyunk is az „Isten-fan”-je lehetett.

MARDUK volt Babilon „fő” istene, mellette még tisztelték a kánaáni ISTÁR-t is.

„Hallván Marduk az istenek szavát

Nagy jeles művet teremteni vágyott.

Szóval mondja, fölfeleli Éának,

szive szándékát ekként közli véle:

Vért kötök meg, csonttal csipkézem a húst;

íme életre hívom Lullát l <Ember> legyen a neve.”¹⁴⁸

Eleinte csak a babiloniak – mint a város istenét – tisztelték őt, később Hammurabi alatt, úgymond „birodalmi isten” lett. Mardukról azt írják a történészek, hogy a Napisten fia („borja”), „Kalb des Sonnengotes” írja *D. M. Brown* 'Untergegangene Kulturen' című könyvében. Ő a Felkelő Nap Istene („Gott der Frühsonne”). Fia NABU volt, a „bölcesség” istene. Ez a természetes körforgása a Világnak. A Napisten fia a Felkelőnap, az övé pedig „Nabu” a ragyogó és bölcs Nap! (lásd: „ragyogó tudással rendelkezik” valaki, egy „lángész” az illető, ha okos). MAR-DUK, tehát a Napisten „borja”. „Ki fia-borja vagy?” – kérdezzük a népmesében. Ismeretes, hogy szumirul (MAR) annyit jelent, mint „(állati) sarj” – mint az (A)SZA-MÁR (>aszirul ASZA a

¹⁴⁸ Dr. Zakar A. : A sumér hitvilág és a Biblia (Gilgames 39, VI. Tábla), Garfield, 1973, 33. old.

„ló”, innen az „aszó” szavunk) vagy az (O)ROZ-MAR a „tengeri oroszlán” nevében. Ebből az következik, hogy (DUK) a (Nap)Istent jelöli. „...Bau az Istenanya, a termékenység anyja egyik másik elnevezése (epiteton) Sumérban, a Dug jelentése pedig hős, szent. Az összetétel: Baudug – Boudug – Bódog – Boldog önmagában is kifejezi a nép nyelvén a Boldogasszony jelentését” írja *Dr. Zakar András* 'A sumér hitvilág és a Biblia' című könyve 49-ik oldalán. Tehát egyértelmű, hogy DUG – DUK csakis az Istent jelentette „Marduk” nevében. Emlékezzünk csak a mássalhangzók ellágyulási skálájára, Mi is lett a kemény (K)-ból? Minden nép „szája íze” szerint lágyította (CS)-, (SZ)-, vagy akár (X)-re. Így lett a „duk”-ból: DUX, DUKE, DUCE és DICSŐ.
Mi lehet dicsőségesebb, mint az Isten?

Itt rögtön mindenkinek egy másik név is eszébe jut: DECEBAL(US) – ez sem jelent egyebet, mint „DICSŐ-BÁL(ŐS)” – és egy „mellbeverekedősi” szöveg: (DECEBALUS) PER SCORILO (=„PER” az annyi mint „FÉR[fi]” akárcsak az ír „FHIR” vagy az angol „PEER” – előkelő, gazdag úr [az ősi, nem-normann származású „lord”-okat hívják így], „SCORILO” feltehetően „(A)Z KARULU”; vagyis az ékes latin szöveg egyszerűen csak arról tudósít, hogy egy „DICSÓ BAL FÉRFI A KIRALY”). Valószínűleg egy irredenta kis dák diák írhatta már a római korban, a „dicső” múltat visszaszírván. El tudom képzelni, milyen „románt” (oláht) beszélhettek ezek a „napkői”, „Dicső Béla” vezette dák/daha ősök! Küküllő vármegyénk fővárosa egyébként is „DICSŐ”-Szentmárton. Ide sorolható az arabok „szent” háborúja is: DZSIHAD.

A „DUK” szumír szó más értelemmel is megmaradt a mai nyelvekben, és mégpedig mindennap használjuk világszerte. Mi mindenhol minden reggel más és más „istent” dicsőítünk, csak az istenek minden hetedik reggel ismétlik magukat. A hétről van szó.

Ha megvizsgáljuk – most már elsősorban a magyar – nevét a hét napjainak, észrevehető a minden napi „-duk” ragoeska: a magyar -D, -DA, -TÖK, -TEK, -T. (*Ugyanúgy németül -TAG [’germán – esetleg kelta eredetű „DAGAZ”], welshül DYDD, franciául -DI, angolul -DAY. A német és az angol nyelvben a „nap” szava is.*)

Tekintsük át a hét napjait :

KED-D → a HAD(UR)-DUK, a „Hadúr (Kádár) dicső napja” értelemmel;

„Mars” napja: MAR-DI (francia), DYDD MAWRTH (dad maursz) (welsh).

SZER-DA > keményen kiejtve „KER-DA”, vagyis a „GER / GUR” = GYA-UR napja, azaz valaki (?) gyerekének a dicső napja. Azonos kultúrkörhöz tartozó nyelvek összehasonlítása meghozza a választ: „MER”.CUR-(=„fia”)-napja.

Ki volt „MER” úr nem tudom, de tény az, hogy „keletről” származott a görög-római hitvilágba (mint majdnem minden „isten”) és a kereskedelem istene volt (MER < MAUR, vagyis egy nagyon „dicső” úr – vö. arab „EMÍR”).

Az írek Boldogságos Túlvilágának neve MAGH MAR (mág mar) (=MAGikus [nagyságos, magasztos] „MAR”). A .szumirok, a tőlük nyugatra fekvő országot MARTU-nak nevezték („Maúria” – vagyis Fönícia, Sziria, Kánaán – a szabiok [SU-BAR-ok] földje!).

Az ó-görögök őt, HERMES-nek mondták. Az akkori világ mindig is nagyon plasztikusan fejezte ki gondolatait, Pompeiiben (pompa, pompás) „Hermes”-t három phallosszal ábrázolták. Vajon nem azt akarja a freskó szuggerálni, hogy a „Hármas”-ról van szó..., a „három” Világ (Ázsia, Európa, Afrika) uráról. Tehát (MER)-KER-DA.

Hogy a magyarok számára miért nem volt már lényeges, a talán népi hovatarozást kifejező „MER / MAUR”-t külön megjelölni, nem is kétséges. Ezt külön kihangsúlyozni csak az „idegen” számára volt értelemadó: MER-CRE-DI (fran.).

CSÜTÖR-TÖK → CSÖDÖR-DUK, a „Mén – az 'Égi Bika' dicső napja”:

„Jupiter” napja: JEU-DI (francia), „Thor” napja: THURS-DAY (angol), ill. DONNERS-TAG (német) –

„Donner” a német „Mennydörgés”, Zeus-Jupiter-Thor (és a kelta TARANIS) jelképe. PÉN-TEK / PAN-DUK > itt két elemzés is elfogadható, mindkettő ugyanazt eredményezi:

PÁN – a kecskelábú, kifejezetten erotikus, „keleti” (phöníciai) ógörög isten;

BAN – írül (magukat kánaánból származtatják, „Partholon” nevű vezérükkel, sok kalandozás után végre „partot” értek a mai Írországnál) BAN „nő”-t jelent.

Magyar népmesékben is találkozunk vele: BANYA (a „jó” Öreganya), aki a mesehőst mindig megsegíti. Természetesen az ír BAN (nő) – mint minden ős nyelvben az anya (kelta ANU nevéből származott. A kezdő B-betű ne tévesszen meg senkit, hisz a magyar ANNA, amely ugyancsak az ANYA (talán a szumir AN-U) szóból eredt, beceneve PANNA, kezdő P-vel!

BAN „átváltozott” VAN-ra s lett VEN(-ERA), vagyis „Ven”-Ara vagy VEN-US, a női szépség szimbóluma, a csábítás istennője.

Mint látható, a két értelmezés végeredményben ugyanarra utal: a „szexualitás” Ünnepe, a vele kapcsolatos „dicső” isten napjára:

➤ VENDRE-DI (francia), DYDD GWENER (dad gúener) (welsh) – „Venus” napja,

→ FREI-TAG (német), FRI-DAY (angol) – „Freyja” ősgermán szépség-istennő és fiú testvére „Freyr”, az ősgermánok termékenységi istene, lettek a névadói e „dicső” napnak.

Talán éppen azért, mert sok volt a „szex” e nappal kapcsolatban, vált a péntek átkozottá, „üldözött” a (keresztény)vallás „institucionalizálása” után, az államvallás (a „hatalom” vallása) jogára emelésével.

Minden rossz pénteken történt: Jézust is pénteken feszítették keresztre – a „gyalázatos” kánaániak (galiléaiak – zsidóul „galil hag goüm”-iak, azaz „máshitűek”!) termékenységi-kultusza dicső napján.

SZOM-BA-T >régen még az ünnepnap, a hét „fő” napja. Kinek nevét dicsőítettük volna ezen a napon, ha nem a „fő istenét, a Napisten: „SZEM-(A)BA-DUK”. Ezt bizonyítja a francia SAME-DI vagy akár a német SAMS-TAG is. (A románok SIM-BA-TA-ja is a magyar „szombat”-ból származik. Ez „szabad” nap is volt →SABADO (olasz), SABBATH (zsidó).

VASÁR-NAP >talán a vásár (VÁSÁR <> BAZAR) tartásával kapcsolatban áll (ez semmi esetre sem lehetett az „Isten” napján – Jézus kikergeti a kupeceket az Isten-házából! – legfeljebb a VEZER napján. Más nyelvekben is a vasárnap a „Dominus” – egyszerűen a „Vezér” – napja (erre a kereszténység később ráerőszakolta az „Úr” [Deus] napjának fogalmát).

HÉT-FO >magyarul „csak” a hét feje, első napja, a többi, e kultúrkörhöz tartozó népeknél a „Hold” napja:

LUNE-DI (francia), MON(D)-TAG (német) / -DAY (angol).

Valószínűleg, régen, ez magyarul is így volt – ekkor feltehetően a hétfő még „SZINDUK” volt. „Szin” a szumir neve a „hold” (férfi)istenének – ő volt a Napisten éjjeli helytartója, azaz ő a Napot helyettesítette, ő volt a „színész” (>szín játék, szín-ház). Idővel nő lett és „HOLD”, az ezüstös, fátyolos, gyönyörűséges „tündér” – egy „hölgy” (erre a német régen azt mondaná „Holde”!) DYDD LLUN welshül a „Szűz” napja.

Elképzelhető ugyan, hogy HÉT-FŐ az etruszk (H)UD „hold”-ból származik. Az UD lett ÉD, majd ÉT és aztán kezdő H-betűt is kapott (mikor anatómiailag odáig fejlődött gégenk, hogy ezt ki is tudtuk mondani!).

Mint ismeretes, a napot két szakra osztjuk: egy NAP-szakra (NAP-pal, a NAP nevéből, mivel a NAP jellemzi a huszonnégy óra ezen szakaszát) és egy ÉJ-szakra. Az utóbbi jelképe a sötétség és

benne a reményt keltő éjjeli fény – a HOLD. Az éjszaka a HOLD-szaka, az etruszk UD-szaka, a magyar ED-szaka (éccaka). Ez is csak az amolyan hihetetlen, dél-libabos, magyar– etruszk nyelvi rokonság jegyében.

Az írek a hét első négy napját, az INA szógyökkel képezik. Az INA azt jelenti, hogy „böjt (így a hétfő a katolikus íreknél a pénteki böjt előtti negyedik nap, a kedd a harmadik, a szerda a második, a csütörtök meg a böjt előtti nap). Valamilyen ősi kelta szó lehet az INA, ami mára rokontalan maradt az ír nyelvben, de ugyanakkor hasonlít a magyar ÉHEN szóra a böjt jellemző „vonására”.

ISTEN /ÖSZ-TÖN/ a mi JOATYÁNK (GOD, GOTT), tanítómesterünk és védelmezőnk, nem egy bosszúálló, sovinszta, saját fiát szörnyű kínok között megölni hagyó, cinikus Vezér.

Mi a MEN-UR-SZEKE mellé vágytunk, a „Mennyországba”. Így a halál is széppé vált, ez a pillanat az Úrral való „mennyegezöt” jelentette. Szereteteinket „eltemettük”. A búcsú szertartása egy „magas ház”(É-GAL)-ban zajlott, a „bú” vagy „bánat” házában – a BÚ-AKOL-ban. Azt a helyet, ahová eltávoztunk, egy kutyafejű lény, az „Anubis”(=Aneb, az Ég kutyája) védte. Feltehetően a „BÚ-AKOL”-ból származik a „POKOL” neve is – őre az OR-DOG volt (angol kutya „DOG”). *Baráth Tibor* 'A magyar népek Őstörténete' című könyvében azt írja, hogy Ur-ban volt egy hely, ahol át lehetett jutni a túlvilágra – neve „ABLAK” („ub-luk” ~ „üv-eg”?).

Az ó-egyiptomi királyok első temetkezési helye ABYDOS volt (legalább is ez, az „elgörögösített” neve). A helyiségről azt írja Hérodotosz, hogy itt volt a „Túlvilág Kapuja”, egy kénes katlanban. „...ezennel megátkozlak téged, s megfosztalak minden tisztetől, hatalmadtól és rangodtól és a Pokol feneketlen mélyére vetlek, s ottmaradsz az ítélet napjáig, a ... tüzes, kénköves tóban” – olvashatjuk a Bibliában. A-BUDÖS-ben (Udvarhely mellett is van ilyen!).

Idővel hatalmas lépcsőzetes PEREMES-(pyramis)-t építettünk FOUR-(fárao)-nknak

Mi mindig kapcsolatba álltunk Istenünkkel és mindig elfogadtuk tanácsát. Jövönket az istenekkel beszélni tudó személy jósolta – az UR-AKOL-(orákel)-ben. Az Istennel való kapcsolat keresése eredményezte a híres KÖR-EML-EK (cromlech), kör-emel-vény felállítását. Ott, ebben a mágikus körben, történt az „isteni hangok”, isteni tanácsok meghallgatása és elfogadása (→ISTEN-HANGJA [Stonehenge]). A „HARANG” is az (H)ÚR-(H)ANG- ját hozza hozzánk és hirdeti a nagyvilágban.

A „jó” kormányzás biztosítása végett az isteni származású, Istent a földön helyettesítő, hun Sanyó trónja a „Világközepén” állott, háttal a Sarkcsillag-(EST-AN)-nak: így mindig is ISTEN „mögötte” volt, az Urat „a hátában” érezhette, jó és rossz időben egyaránt! Így lehetett ó a Világ Ura, csakis Isten segítségével.

Ennek jelképe volt a „kardvágás” a négy világtáj irányába a mindenkor magyar királyok koronázási szokása is, egészen a legmodernebb korig (még Ferenc-József urunkat is így koronázták!). Hol van a Világközepe? Erről lehet ám bőven vitatkozni. Természetesen bárhol lehetett... Ilyenkor mindig egy velem megtörtént, mesébe illő találkozás jut az eszembe: Budapesten jártam 1994-es esztendő (=ISTEN-IDÓ) novemberében. Ismét, mint minden egyes alkalommal, végig akartam járni a Rákóczi, az üzleteket, az embereket, a mindennap nyüzsgő várost akartam látni, A Múzeum-körútnál kiszálltam a metróból. Az aluljáróból kifelé jövet, egy gyerek utánam szaladt és megkért, egy hot-dogot vegyek neki, mert nagyon éhes. A szerencsétlen, nem valami fényesen öltözött, elég barna bőrű, olyan 12 éves körüli fiú, koldult. Hát nyilván megsajnáltam, és szoba elegyedtünk. Elmesélte, hogy Erdélyből jött (!) egy háromszéki, Telegd mellőli faluból, amelynek nevét nem ismertem. Így megkérdeztem tőle, merre van az, Szentgyörgy felé vagy a Kárpátok felé?

„Nem, a Világközepe felé”, feleli... Tudja ez a kis nyomorult – aki, ha járt is iskolába mi az, hogy a Világközepe...? Hol a VILÁGKOZEPE? – kérdeztem tőle. „Hát, a Hargitán!” – válaszolta tökéletes természetességgel ... „a HARGITÁN” – csengett még napokig a fülemben, Hát persze, nyilvánvalóan a Hargitán van a Világközepe. Itt estek az égből, az Ur szövetségét jelképező, aranytárgyak (eke, járom iga, ivócsésze – kupa és csatabárd – szekerce) a szkiták királyához –

ahogyan a saját fülével hallott történetet elmeséli Hérodotosz. „Telepedjete meg és gyarapodjatok a négy folyó vidékein” – mondja az Úr (Enlil) Gilgames hősmundájában. „Ott, ahol zúg az a négy folyó...” – az Erdélyi Dalban, vagyis a MAROS, a „MAR-AZ” / AZ MAR – mint „MAGH MÁR” (mág mar) a kelták Boldogságos Túlvilágának nevében vagy a szumir MAR-TU nevű ország nevében is megtaláljuk, az OLT – amely az „ALDás”- / az „OLTár”-ra emlékeztet, és a két Küküllő („KIKELŐ”). Ott kanyarog a Nyárád „(A)NUR-AD(A)” is, és a „világon a legkékebb az ég”, mondta valaha Szinyei Merse Pál.

Ha már volt a Világnak egy közepe, akkor kellett, hogy legyenek szélei is, „tájai” azaz „házai” (TA)-ÉGTÁJAI / ÉGHAZAI, volt tehát...

KELET („KEL-TA”) – a KELŐ NAPISTEN „háza” (TA), ahol az Ég (AN) KÁL-ja KEL, ő, aki a KÁL-ŐS, a KOLOS (KOLOSZUS). Keleten KÉL AZ ŐS, a szumirek „SHUBUR” (SU-ABA-ÚR) földjén, ott, ahol az „ŐS-TA” / OS-T / ES-T / EAS-T, „a bőség helye és az igazságos végzéseké” (Gilgames eposzban).

A Paradicsom az ÉDEN (Idi-hon = „Etelköz = Sumér) kertjétől „KELETRE” van: ez a „Dilmun”, vagyis a „Dal(ia)-Ma-(h)on” (DAL → „Tol-di” / „Tell”). A kelta „dolmen” is az (Nap)Isten házát volt hivatott jelképezni. Előfordulhat, hogy a magyar „dolmány-unk épp erről a vidékről származik.

A walesi kelta himnuszban az Őshaza neve: „GWLAD” (gulad) (v. ö. Kalota) – tehát a „KELET”, mivel ők „KEL-TA”-iak. Íme, két verssor a himnusból ebből: „Mae hen wlad fy nhadau < En vén föld (ö)vé n'atyái (=Atyáink ős földje / ős hazája) Gwlad! Gwlad! < Kelet! Kelet! (~ az általam használt angol fordításban: Hazám! Hazám!).

Az „Őshazából” (UR-ERDO = URARTU)-ból kijövet megalapították őseink a KELETI-GYARMAT-ot, a QUALED-JARMO-t, itt kezdődött a „CALDEA” (KELTA - a „KELŐ” / a KÁL háza [TA]).

NYUGAT (ahol a Napisten le-nyugszik”) – a „MARTU'S a Gilgames eposzban (MA-UR-TA, MA(u)rs és Mer-Kur isten hazája), „Martu országa biztonságban nyugvó. Az egész világegyetem, a nép egyetértésben, Enlilnek egy nyelven mondott dicséretet”.

„Kezdetben vala az Ige s Istennel vala az Ige, és Isten vala az Ige”. Mint ismeretes, IGE ugyanaz mint SZÓ, ugyanakkor a szumir ISTEN értelme EGY. Vagyis: „Kezdetben vala a Szó s Egy vala a Szó, és Isten vala a Szó” – azaz „... Enlilnek egy nyelven mondtak dicséretet”.

Nyugaton, a kelták számára a nagy Víz (írül „UÍSCI”) – az Oceán (ES-KA-ON) terül el, itt van tehát a „mart” - a „VÍZ-TA” / WES-T / OUES-T.

DÉL (a „Dalia” – magas, erős, ragyogó értelemmel) – a hely, ahol a legerősebb a NAP SÜTESE – a „SÜTŐ” nap „háza” (TA), az örökké meleg táj, a SÜ-D / SU-D / SOU-TH – ott ahol a „Dallamos nyelvű Sumér fekszik, a fejedelemség rendeleteinek nagy országa” (Gilgames eposzból).

ÉSZAK (az „örök” Éj-SZAKa vidéke) – ahol az „URI, az ország; melynek megvan mindene, ami szükséges...” (Gilgames eposzból) terül el, az „EST-AN” háza – az „AN-UR-TA” / a N-OR(-D/-TH) – irányában.

Az a vidék - mai ismereteink szerint - amelyben legkorábban kialakul a civilizációt létrehozó „civilizációs feszültség” (Padányi), a Kaukázustól délre elterülő Mezopotámia (Folyamköz) – görögül: „mezo” annyi mint „közép”, „potam” meg „folyam”. Mezopotámia alatt azt a vidéket értjük, amelyet északon a Van-tó, délen a Perzsa-öböl, keleten a Tigrisz, nyugaton az Eufrátesz határol. A vidéket, ahol a két folyó nagyon közel kerül egymáshoz, majdnem egybefolyik, a történelem „Akkád” (elakadt?) néven ismer. Ettől délre terül el az ún. „Sumér” (a két határfolyó egy

„SZEM” alakú vidéket zár közre). A szumir nyelv egy „műszó” a múlt századból. A szumir civilizáció felfedezője, *Sir Henry C. Rawlinson*, még „szkitának” nevezi.

Ma már bizonyított a szumirek nyelvének „finnugorsága” (*Dr. Padányi Viktor* 'Dentu Magyaria' című könyvében írja: „Mikor Arany János, a maga csodálatos magyarságával leírta híres alliterációját, – „Rögbe rejtett Isten kardja, régi rege róla” – nem tudta, hogy csupa szumir szavakat ír le).”

A szkitákat Hérodotosz is megemlíti (Kr. e. 5. században), és mindent leír róluk, – semmit sem titkol el – mint egy valódi történész („a történelemtudomány atyja”), még akkor is, ha néha a halottakban kételkedik: „Amint a szkiták maguk mondják, ők a legfiatalabbak az összes népek közül... Az első embert, aki az akkor még néptelen tájon élt, Thargitaosznak hívták. Ennek a Thargitaosznak szüleiéről pedig azt állítják, – én ugyan nem hiszem, de ők így vallják, – hogy maga Zeusz és Borys-thenes (>vagyis Z'ÖS és BOR-ÜS-T[E]HENE) lettek volna. ... Azt beszélnek, hogy fentebb, észa-kon, túl a benépesített földeken, a lehullott tollak özöne miatt sem tovább látni, sem tovább menni nem lehet, mert a föld is, a levegő is tele van tollakkal, ezek zárják el a kilátást.”

Így beszélnek a szkiták önmagukról és a rajtuk túl elterülő földekről.

A görög „kentaur”, ember-ló mitológiai alakja („hon-ta-úr”), valamint a horoszkóp „nyilas” képe is a szkiták emlékét őrzi.

A SZÉKELY népnévben a „szkiták” nevét kell keresni.

Thargitaosz, – meséli Hérodotosz – aki keletről jött és első volt „azon a földön”, fia elé arany tárgyak estek az égből; végül is a legkisebbik fivér(!) tudta csak ezeket felvenni, és így az Úr döntése alapján, az Úr akaratából ő örökölhette az apja országát. Arról, hogy itt egy igazi magyar népmesével állunk szemben, nincs miért kitérni. Hanem ismerkedjünk meg inkább a fiúk nevével.

Az „első” hérodotoszi eredetmonda szerint: Lipoxais, Aipoxais és Koloxais. A legkisebb fivér, aki az apa országát örökölte (a nagyobbik kettő meg elköltözik népével, azaz tovább telepszik meg, a természetes terjeszkedésnek megfelelően) tehát KOLOS volt, és ezért az ő népét a görögök Skoloszok-(SZIKULUSZ)-nak hívják. Talán „ÜCSKOLOS” népe, mind „ÜCS-ABA” a szumirban a legkisebb fiú, aki egyben a családi „birtok” örököse(!), a ház tüzeinek őrzője (>CSABA). Sem Csaba, sem Hargita nem idegen fogalmak a székely hit- és mondavilágban,

A „második” eredetmonda szerint a fiúk neve Agathyrszosz, Gelonosz és Skythesz. Itt is a két idősebb testvér tovább telepszik népével az Agathyrsek egy nép volt a Kárpát-medencében (AGA-TÖRZS), Gelonosztól a (GAL) nevű nép származott (→ Gallok, Gália, Gelo vezér Anonymus Krónikájában a [G=K] Kalo-Tá-ban), Skythesztől pedig a szkiták. Ezek szerint a három „testvérnép” az AGA-TORZS, a KELTA és a SZKITA (hasonló felosztással találkozunk Régi Keleten is: akkádok, káldiak, iskuták). Szkythesz itt is a „csaba”, tehát érthető, hogy annak ellenére, hogy Ők, a szkiták az „őstelepések” apjuk, Hargita, országában, mégis azt állították magukról, Ők a világ „legfiatalabb” népe.

Mindkét, Herodotosz által lejegyzett, eredetmondában (függetlenül attól, hogy a másodikban a szkitákat Herkules(>HER[A]KOLOS, Héra [ARA] fia, akit ő – Zeusz (Z'ÖS) felesége – szoptat, tehát így, az „Ara-Kál-Ős-től származtatja) a legkisebb fiú örökli a trónt s marad „népével” az apja országában. A trónörökös neve „KOLOS”, ill. „SKYTHESZ”, az ő népe meg S'KOLOSZ, ill. SICULUS vagy SKYTOSZ (SZKÍTA) – mondja a „történetírás atyja”. Hérodotosz leírása alapján a Kárpát-medence őstelepesei a „sz(i)kulusz” vagy „szkíta” nevű nép – a híres nyilasok, íjászok (JÁSZOK – JAZYGOK), a „szegyütő” („sagitta”) forgatói. Ide sorolhatók a hunok, a „MAS-SAGITTA”-k (MAH – „óriás”, SAGITTA – „nyíl”) is – vagyis a hunok is SZKITÁK; de a SZÉKELYEK is hunok – Csaba királyfi népe – vagyis ők is szkiták. Csaba a legkisebbik hun királyfi, mint ahogyan Koloxais (vagy Skythes) a legkisebbik szkíta királyfi, „Hargita” harmadik fia. Ismeretes a „Nyugat” jajveszékélése: „A magyarok nyilaitól ments meg Uram minket!”, valamint az, hogy a székelyek középkori neve latinul SICULUS volt. Mindez véletlen lenne?

Szikta – hun – avar – székely – magyar mind egy és ugyan az a nép, különböző elnevezése (esetleg törzse), különböző korból származó neve. A székelyeket nem csak Árpád, de Attila már itt

találta „...a Maros menti fenyveserdő aljában”! Marosvásárhely a „Novum Forum Siculorum” (az „Új” Székelyvár/-főváros), a régít, feltehetően Udvarhelyt kell keresni („Budvár”?). „Csík”-szék nevében is a „szaka” / „szkita” szó rejlik. SZKI-TA (v. ö. KEL-TA) – a SZ(E)K(E)I „törzse”(=TES)-éből (~ lásd: szaka, székely, csiki) vagy országá(TA)-ból (~ lásd: ISKU-TA) származik.

A SKÓT is ugyancsak „szkita” (ugyanakkor a „szigeti” nagyon is talál rájuk).

Mikor megkérdeztem egyszer egy skót ifjút, miért nem beszéli őseinek nyelvét, azt válaszolta, hogy azt nagyon nehéz megtanulni; „hangzásában olyan, mint a magyar(!) vagy az arab”. Vajon butaság, amit egy „törzsgyökeres” skót saját anyja(őseinek)-nyelvéről vélni mer?

Egy kánaáni népet az asszirok ISKUTA-nak neveztek; valószínűleg tudták, hogy miért! Az iskuták földjén állott (Jeru)Salem, mely nevét a szkíták madaráról, a SOLYOM-ról kapta (írja *Al-bright*). A skót (kelta) vitézek a sisakjukon viselték az Isten jelképét, a „Solyomot”, aki a harc-(HAR-THA)-ban, a csatá-(CATH)-ban megsegít. A legenda szerint a skótok a Régi-Keletről származnak. Az ország neve skótul „ESCOSSIA”, kelta fővárosa GLASGOW: (g=k) „KOLAS-KÖU” (vö. KALO-TA, KOLOS-VAR). Skóciában, Aberdeen város védőszentje „Saint Machar”. Innen nem messze, egy szép romantikus fekvésű falunak a neve KINGUSI (híres pálinka [whisky]-főzdéje is van). Skócia turisztikai attrakciója a Loch Ness-i szörny. A legenda szerint minden évben, egy szűz lányt kapott „nászul a tó partján élő skótoktól. Ami a „vizes lyukat” illeti, ez nem afféle „bizonygatási huncutkodás” – a földrajz azt tanítja, hogy itt (a mai Highlands [„Felvidék] és Lowlands [Alföld] határán) a föld „meghasadt”, és ide beszivárgott a tenger!

A skót zene (akárcsak az ír, a walesi, de még maga az angol is) „pentatonikus”, akárcsak a magyar!

Egyéb földrajzi nevek is „magyar” gyökerekre utalnak. Íme egy „csokor” ebből a témakörből:

IR-ország neve másképpen „EIRE”. Írül „AIRE” annyit jelent, hogy „vezér”; vagyis „UR”; többesszámban „AIRIG” – „URAK” (előszeretettel „szabadok” a magyar fordításokban). ERIU az ír mitológia szerint az egyik „fő” istennő, akit a Tuatha Dé Danann (Isten törzse) népének legyőzője, a beköltöző „gael”-ek vezére MÍL ESPAINE (= miles hispanie, vagyis hispániai katona latinul) feleségül vesz. Így ÉRIU a vezér „ARÁJA” és (hivatalosan) az ország névadója lesz (legalább is a gaelek, azaz MÍL népének bejövetelét és TEN népének „visszavonulását” [a „sídh”-”sír”-okba] elmesélő monda alapján [„Leabhar Gabhála”]).

A gaelek voltak a brit szigetek utolsó „honfoglalói” – valamilyen módon csak kellett igazolják a letelepedéshez való jogukat: ezt szolgálta ÉRIU meséje. Ez a jellegzetes „játék a szavakkal”, ahol az ősi szó már értelmét elvesztette, de régisége folytán „mágikusságát” megtartotta, és új (isten)nevek kialakítását szolgálta.

HELLAS Görögország neve, vagy (H)ELADA, talán az ELŐ-TA. Az első telepések az égei (vö. ÉGI-TA = Egyiptom) tenger szigetvilágából érkeztek, a „pelaszgok”. Tehát így a Balkán-félsziget ezen része egy „előretolt” bástyája volt az égei (krétai) kultúrának. Rájuk telepednek az „ionok”, az etruszk – pannon – illir népcsoport rokona és a mykenei bronzkultúra megteremtője, Az ionokat leigázzák a dórok – a későbbi spártaiak. A leigázott népet HELOT-oknak nevezték (~ ELŐD-ök!). A hangtani összecsengés eredménye a mai Görögország-(„Hellas”)-ot szimbolizáló HAL. (Találós kérdés: Na, milyen nyelven?..)

ITÁL-ia (a Víz-(ITIL)-hona) déli részén ó-görögök telepedtek le – a „(H)ELLÁSZ”-iak, netán... „ELASZ”-ok vagyis „OLASZ”-ok, akik Romulus és Remus mondája szerint megalapítják Rómát (etruszk „UR-hona”, ezért „Örökváros”) – de mivel csak férfiak voltak, elrabolták a „SZAABI(szumir ’szívi’/szép)NŐ”-ket. Visszatérve Itália nevéhez, megkérdezném, hogy valójában nem egy ITIL-HON-e? Három oldalról tenger veszi körül és még egy fél nap sem kell keresztbe, nyugatról a Tiréniai-(TURÁNI=„TURK”)-tengertől keletre az Adriai-(ADa-RI = „UR-UGY”)-tengerig, átszelni. Itt szemtől

szemben, a túlsó parton van (I)DAL-MAT („VÍZHON”) és ennek gyöngyszeme, RA-GUZA („ÚR-HAZA”).

KAUKÁZUS – a „KÖ-KÖZ” két tenger között a „Magyar Tenger” („Mar Magior”), a mai Fekete-tenger és a HURKANI-(ÚR-HONI)-tó (Káspi-tenger) között.

JERU-(Z)SÁLEM első ismert neve „SOLYMA” volt; a szkiták (iskuták?) totem madarától („SÓLYOM”) kapta nevét – olvasható *D. M. Brown* 'Das Heilige Land' című könyvében. Ebből lett HIERO-SOLYMA (vagyis a „Szent-Sólyom”) a görög-makedón időkben, és majd Jeru-Salem. Jeruzsálem ugyanazon a vidéken fekszik ahol egy MAGHARET (a bibliai Názáreth), a TABOR-hegy, valamint egy SKYTHoPOLIS nevű város (falu) is megtalálható. Nem zsidó alapítású város (először a Kr. e. 19. században említik a krónikák), hanem Dávid király foglalta el (Kr. e. 10 században) a kánaániaktól.

KÁNAÁN – Istár istennő országa – KA-NAAN („Kő-Anya” vagyis „Anyá-Hon”), vagy lehet, hogy egyszerűen „KIS-HON”. A „magyar ősgeszta” Kánaánba helyezi a KUNokat. Ez nagy felháborodást keltett a dicső utókor tudósai körében: a krónika írójáról mint „bigott” keresztény papról, buzgóan „magyarkodóról” vagy naiv középkori firkásról emlékeznek meg kegyesen a mai magyarózó történelmi „tanulmányok”. Pedig szegény csak őszinte volt. A „kánaániak” jellemző hajviselete (akár a szkita-hun-magyarnak, akár a keltáknak is!) a copf(-ok), a „farokként” befont haj volt. Szumirul a fark az „KUN” (pl. a „BU-SZIR-KUN” a „fekete sárkány” vagy szó szerint „fekete farkos-kígyó” szóban). Érdekes lenne utánanézni, hogy miért hívták, a „Szent-István”-i magyar „apostoli királyságon” kívülrekedt (a római kereszténységet el nem fogadó) „magyar” népet „KUN”-nak (a keleti „fark” – velük végetér a „magyar” népek világa?).

A japánok védelmező istennője, a Földanya neve „KANAN”, a Mennysorság „kapu”-ja meg „Kobé”

A jelen írásban korábban mutatott, az Igigig-Isten(ek) megnevezésével kapcsolatos idézet teljes egészében így hangzik:

*Hallván Marduk az istenek szavát
Nagy jeles művet teremteni vágyott.
Szóval mondja, fölfeleli Eának,
szíve szándékát ekként közli vele:
„Vért kötök meg, csonttal csipkézem a húst;
íme életre hívom Lullát! <Ember> legyen a neve!
Megteremtem Lullát, az embert!
Tiszte és kötelessége legyen az istenek szolgálata
öröme az ég és alvilág urainak!
A tündérek útját is okosan egyengetem:
egyformán tiszteltessenek, de mégis
két részre osztom őket!”
Szóval mondja Éa Marduknak
szíve szándékát ekként közli vele:
„Egy istent kell fölládozunk avégből
hogy véréből embert teremtsünk
Gyűljön össze hát valamennyi isten!
Egyet fölládozunk közülük,
a többi békességben élhet!”
... Az Igigik, a nagy istenek ekkor*

szóval mondják, fölfelelik
 az istenek, menny és föld királyának
 istenek tanácsadójának, nagy Uruknek
 „Kingu volt az, aki szított viszályt
 s fölkelésre bujtatta Tiamatot,
 harcot kevert!”
 Megkötözve vitték Ea elé
 büntetésből fölvták ereit
 véréből gyúrtak embert.
 Istenek szolgálatát bízva erre – elbocsátották az angyalokat.
 Ekként, embert teremtvén, az angyalokat Ea megmenté.
 Ember tiszte s kötelessége lett az istenek szolgálatára.
 Elgondolhatatlan mű született
 Marduk és Éa törvényei szerint.
 Angyalok csapatát Marduk ketté osztá:
 ők vigyázták az országot fönn és lenn.
 Megbízta Anut, őrizze parancsát,
 ég-tetőre állítván őrszemül...
 Atyái, a nagy istenek, előtt szavát íven hallatta:
 „Imhol székhelyetek, Báb-ili!
 Ujjongjatok, örvendjete hát e szent helyen!”
 Ha ő száját szóra nyitja, kőbe kell vésni beszédét!
 Mindennél nagyságosabb legyen!
 Marduk neve magasztalhassék, magas kőszálként magasodjék!
 Hatalma mindenható legyen: járom az ellenség nyakán!
 Feketefejük pásztora legyen!
 Dicsősége megőriztessék késői korokig!
 Atyáinak áldozzék áldozatokkal!
 Gondja legyen hajlékaikra, istenségük tiszteletére!
 Áldozat füstjét szagoltassa velük!
 Megépíté Báb-ili földi mását,
 Eszagilát székhelyül alapítá.
 Ha ő száját szóra nyitja,
 kőbe kell vésni beszédét!

A fenti idézet a Gilgames eposzból (Gilgames, 39, 40-42, VI. tábla) több ismerősen csengő ősfogalmat tár elénk, és ugyanakkor pár „rejtélynek” is felpattan a zára.

Először is Marduk életre hívja Lullát (a „hullát”?) – és így megszületik az „embernek” nevezett. Ezen döntését EA-val (akinek jelképe a „hal” – a sumér „HA” – tehát, esetleg nem Eával hanem HA-val) beszéli meg, aki azt javasolja, hogy egy istent kell majd ezért feláldozni, annak véréből majd az embert meggyúrni. Az Igitik tanácsot tartanak (az Égiek tanácsa) és úgy döntenek, hogy KINGU-t kell erre a célra feláldozni, és majd belőle születik meg az ember. *Forrai Sándor* 'Az ősi magyar rovásírás az ókortól napjainkig' című könyvében megemlíti, hogy régi naptárainkban a július 2-ai „Bódogasszony” napjára a következő magyarázat volt beírva: „maria el mene Gen lathny” (vagyis Mária meglátogatta Erzsébetet). A szerző magyarázza, hogy a GEN szó „az asszony ősi fogalmát fejezi ki, mely átörökléssel kapcsolatos” és hozzáteszi, hogy ez így van a sumir nyelvben is! Tehát, jogosan felmerül(het) a gyanú, hogy a sumir KIN-GU nem más, mint a későbbi magyar GEN, vagyis aki az örökléssel kapcsolatban van, akinek „véréből gyúrtak embert”. Hogy is van ez? A génekről manapság is hallunk. A „GÉN” netán sumir-magyar eredetű szó?! Ezek alapján

jogosan feltételezhető (habár mi semmivel sem járultunk hozzá a világegyetem fejlődéséhez, mi csak mindent másoktól átvettünk, mivel vadak voltunk...).

Az utolsó érdekessége az előbbi idézetnek a BAB-ILI szó. Ez Babylon neve is. Bab-ili volt az idézet alapján (így állítják legalábbis maguk a babiloniak, talán ők csak tudták) az istenek lakóhelye, vagyis az „(B)ABA-HELY”. Ennek képmását felépíti Marduk a Folyamköz-(Etelköz)-ben is, a bibliai BAB-EL-t, „...Eszagilát székhelyül alapítá”. Babel tehát, ESZAG-ILA helyén épül fel, A helység (vidék?) neve valószínűleg IZEK-/ISÁK-HELY, vagyis Babel az „ősök” vidékén keletkezik, ezért hívják „BAB-ILI” / „BABY-LON”-nak, azaz „Apa-Hely” / „Apa-Hon”-nak.

Forrásmunkák:

- Baráth Tibor: A magyar népek őstörténete (New York, 1993.)
Berenik Anna: A félremagyarázott Anonymus / 1. Magurától – Lebediáig (1993.)
Brockhaus Lexikon (1972-es kiadás)
Brown, D. M.: Das Heilige Land (Amsterdam, 1993.)
Brown, D. M.: Ägypten: Das Land der Pharaonen (Amsterdam, 1993.)
Cohn, Norman: Európa démonai (Budapest, 1994.)
Collins: Dictionary of Archaeology (Glasgow, 1992.)
Endrey Antal: A Nimród monda őstörténeti jelentősége (A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület kiadásában megjelent: „Az Első (Szegedi) Magyar Történelmi Iskola Előadásai és Iratai.” Zürich, 1993. 1165-126. old. és [Acta Historica Hungarica Turiciensia VII. évfolyam 3. szám.](#))
Dr. Ferenczi István: Interjú a Magyarok Világlapjában (1994. nov.)
Forrai Sándor: Az ősi magyar rovásírás az ókortól napjainkig (Lakitelek, 1994.)
Gerő János: Évezredek üzenete / miért vagyunk magyarok? (Budapest, 1994.)
Götz László: Keleten kél a nap (A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület kiadásában megjelent: „Az Első (Szegedi) Magyar Történelmi Iskola Előadásai és Iratai.” Zürich, 1993. 19-38. old. és [Acta Historica Hungarica Turiciensia VII. évfolyam 3. szám.](#))
Green, Miranda Jane: Keltische Mythen (Stuttgart, 1994.)
Jones, W. J.: Welsh with Easy (Denbigh, Wales / UK)
Kinder, H., Hilgemann, W.: Atlas zur Weltgeschichte (XXII. kiadás, Köln, 1987.)
Komjáthy István: Mondák könyve (Budapest, 1993.)
László Gyula: Árpád népe (Budapest, 1988.)
Mátés Károly: A magyar nemzeti állameszme (Budapest, 1994.)
MacCana, Proinsias: Kelta mitológia (Budapest, 1993.)
MacKenney, Bill: The Celts: Europe's People of Iron (Amsterdam, 1994.)
Magyar Adorján: A magyar nyelv
Magyar Adorján: A Csodaszarvas („Magyar Adorján Baráti Kör”, 1991.)
„Magyarország” XXII. évfolyam 10. (1623.) szám: 1995. március 10.
Marjalaki Kiss Lajos: Anonymus és a Magyarság Eredete (Miskolc, 1929.)
Nagy Gyula: Az ellopott magyar őstörténet II. Budapest-Zürich, 1999. ISBN 963 85684 4 5 és [Acta Historica Hungarica Turiciensia XIV. évfolyam 6. szám](#) ISSN 2297-7538
Oates, David / Joan: A civilizáció hajnala (II. kiadás, Budapest, 1993.)
Dr. Padányi Viktor: Dentu-Magyararia (Veszprém, 1989.)
Phillips, Ellen: Spektrum der Weltgeschichte (Amsterdam, 1992.)
Radics Géza: Eredetünk és Őshazánk (A szerző kiadása, 1993.)
Ross, Philip E.: Streit um Wörter („Spektrum der Wissenschaft”, Stuttgart, 1991.)

- Sebestyén László: Szkiták, hunok, magyarok (A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület kiadásában megjelent: „Az Első (Szegedi) Magyar Történelmi Iskola Előadásai és Iratai.” Zürich, 1993. 39-54. old. és [Acta Historica Hungarica Turiciensia VII. évfolyam 3. szám.](#))
- Dr. Zakar András: A sumér hitvilág és a Biblia (II. kiadás, Garfield / USA, 1973.)
- Zsuffa Zoltánné: Gyakorlati Magyar Nyelvtan (Budapest, 1993.)

